

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA VOL. VI

South Dakota • Tennessee • Texas • Utah • Vermont
Virginia • Washington • West Virginia
Wisconsin • Wyoming

FERDINANDO FREGA

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. VI

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 20

*Suid-Dakota, Tennessee, Texas, Utah, Vermont, Virginië,
Washington, Wes-Virginië, Wisconsin, Wyoming. Die laaste
skof van die Amerikaanse oortog, en die noot wat die reeks
afsluit.*

Hoofstuk Nul — gedeelde opening

Hierdie openingshoofstuk word deur al ses volumes van Women of the United States gedeel. Dit word hier volledig weergegee en ingevou sodat die reeks sonder herhaling in volgorde gelees kan word.

HOOFSTUK NUL

Hier is die wêreld nie 'n gebied nie: dit is 'n grens. Die Noordpool verwelkom nie, vergewe nie, laat geen ruimte vir foute nie. Wit heers as 'n absolute entiteit, stil en sonder geheue. Temperatuur is nie meteorologiese data nie: dit is 'n roofdier. Die nag duur maande lank, verpletter gedagtes, verwring mense se omtrekke, sluk hulle wil in.

Die gemeenskappe is min, klein en geslote. Inuit, Yupik, Arktiese volke woon waar niemand sou kies om te bly nie. Hier is elke individu noodsaaklik vir die oorlewing van die groep. As jy nie nuttig is nie, word jy 'n las. En dié wat 'n las word, verdwyn in die stilte, in die sneeu, in die logika van 'n omgewing wat geen toegewings maak nie.

Die wetenskaplike basisse voeg 'n ander soort koue by: dié van hiërargieë. Hier is 'n vrou 'n seldsame teenwoordigheid, 'n anomalie wat moet aanpas of swig.

Op hierdie plek bestaan die begrip “verdwyning” nie. Daar is net die wit wat alles uitwis.

Inuit- en Yupik-vroue

Die Arktiese meisie word nie vertroetel nie: sy word voorberei. Sy leer vroeg om die koue, die donkerte en die honger te weerstaan. Sy moet nuttig word vir die stam, want hier is identiteit nie persoonlik nie. Dit is funksioneel. Die vrou dra die las van gesin en gemeenskap: kos, vuur, kinders, velle, sorg. Niemand praat oor regte nie. Niemand praat oor broosheid nie. Depressie bestaan, maar dit het geen naam nie. Geweld bestaan, maar dit het geen getuies nie.

Vrou van die wetenskaplike basisse

Opgevoed, bekwaam, gewoon aan dissipline. Sy kom aan as navorser, tegnikus en dokter. Sy ontdek gou dat die Noordpool geen kwalifikasies erken nie. Hier tel net geestelike taaiheid. Manlike hiërargieë oorheers haar, en enige teken van swakheid word as swakheid vertolk. Dit is 'n omgewing waar krag nie genoeg is nie: uiterste selfbeheersing word vereis.

Westerse vrou “van buite”

Grootgemaak in vryheid, kom sy aan in die oortuiging dat sy die koue kan oorwin. Maar die plek breek haar: eensaamheid, piepklein ruimtes, eindelose stiltes. Basisse is nie gemeenskappe nie, hulle is meganismes. En 'n vrou, binne 'n meganisme wat deur mans ontwerp is, moet veg om nie te verdwyn nie.

Die Reis na die Rand van die Wêreld

My buurman, Antonio, bekend as Nino, het jare lank gepraat oor die Noordkaap, die middernagson, die maande sonder donkerte. Dit was 'n droom wat hy in sy sak gehou het, soos iets onmoontliks. Een oggend in Mei het ek sy deurklokkie gelui en net dit gesê: “Pak jou tas. Ek is oor 'n uur terug. Ons is oor 30 dae terug.” Hy het my verbaas en gelukkig aangekyk. Sy vrou, bekommerd, het gevra wat ons planne is. “Om 'n droom agterna te jaag,” het ek geantwoord.

Ons het in die motor geklim. Ons vrouens het ons aangekyk asof ons mal is. Maar hierdie reis was eg. Nino was reeds vol vrae. “Waarheen gaan ons? Hoeveel geld moet ek saambring?” “Ontspan,” het ek vir hom gesê. “Ons sal oor 54 uur daar wees. Net 5 000 km. Ons is in die nuwe Range Rover. Geniet die rit.”

Elke 300 km moes ek stilhou: hy, twaalf jaar ouer as ek, het sy eie ritme gehad. Ek het water en vloeistowwe gehad; hy het koffie en liggaamlike behoeftes gehad. En hoe verder ons gery het, hoe meer het hy oor sy lewe gepraat. Dinge wat ek nooit sou geweet het nie as dit nie vir daardie eindelose pad was nie.

Twee mans alleen in 'n motor wat altyd oor vroue praat. Hy het net sy vrou geken. Ek het gelag. Ek het hom gerusgestel: “Ons is almal so.”

Hy het my gevra hoe ek dit regkry om by my positiewe te bly terwyl ek 60 uur bestuur. Ek het hom van Rusland vertel, toe ek op 22 vir 51 uur gery het om 'n vrou te ontmoet wat ek nog nooit ontmoet het nie. “Afstande is nie grense nie,” het ek vir hom gesê, “hulle is verskonings. Ek het nog nooit enige gehad nie.”

Die aankoms in die wit

Ons het Noorweë binnegegaan. 'n Herberg langs die pad. Ons sou die motor daar los en per slee verder gaan.

Die gids was toegedraai, ondeurdringbaar. Toe sy haar bril afhaal, het ek ontdek dat sy 'n vrou is. 'n Noorse vrou, stil, direk, ysig. Nino in die middel van die slee, sy voor, ek met my 190 cm agter, heel agteraan.

Dit was nog daglig. My horlosie het die tyd gewys, maar dit het my nie gesê of dit nag of oggend is nie. Dit was middernagson. Ons het die Noordkaap bereik.

Nino het gehuil. Hy het my omhels. Ek het laggend vir hom gesê: “Pasop... mense mag dink ons is gay.” Ons het gelag, maar ons was aan die rand van die wêreld.

Toe kom die ryp: -52°C .

Ingang tot die ware Arktika

Hulle het ons na 'n metaalhouer geneem om klere te verwissel. Uiters swaar, gewatteerde pakke, toegemaak met ingewikkelde ritssluiters.

Ek het vir die gids betaal. Nino is in 'n iglo by 'n paar mans gelos; ek is in 'n ander by 'n gesin gelos: 'n bejaarde man, tussen 70 en 80, en drie vroue tussen 30 en 50.

Dit was 'n geslote wêreld. Eenvoudig. Brutaal.

Die man het eenkant gestaan. Die vroue het die pas volgehou. En die badkamer was 'n heuwel vyf meter van die iglo af: die drolle het gevries voordat hulle die grond geraak het. My eerste piepie het 'n geel Arktiese ster geword. Dit was die Noorde wat my gegroet het.

Die middeljarige vrou, Magi, het 'n bietjie Engels gepraat. Die res was gebare, oë, hande. Die taal van die koue.

Toe ek nie seker was hoe om die pak te gebruik nie, het sy, sonder om te dink, aan my kruis geraak om my 'n versteekte ritssluiters te wys. Daar was geen kwaadwilligheid nie, geen verleentheid nie: net funksie. Oorlewing.

Die drie dae in die iglo

Hulle het kos gebring. Gerookte vis, rou vis, kabeljoulewer, walvispens. En haaibolletjies. Daar was geen keuse nie. Daar was geen alternatief nie. Dit was wat die natuur voorsien.

Toe het ek gedrink: 'n rooi vloeistof. Ek het gedink dit is wyn. Dit was gefiltreerde, gekookte, versoete walvisbloed. Ek het dit gedrink. Dit het my 'n krag gegee wat ek nog nooit tevore gevoel het nie. 'n Oer-energie. Ek het gedink dit is kokaïne. Nee. Dit was die Noorde wat die liggaam binnegaan.

Die vroue het my dopgehou. Die ou man het gaan jag. Ek het gerus en bloed gedrink. Drie dae sonder foon, internet, rekenaar, sonder Nino. Net ek en hulle.

Daar was geen nag nie. Net lig, vuur, ys en asem.

Die drie vroue het gaan lê om te slaap. Ek het 'n plek gesoek. Die jongste het haar arm opgelig en vir my gewink om nader te kom. Hulle het uitgebars van die lag. Ek het nie verstaan nie. Hulle het gesê ek is hulle “Kersfees”.

'n Manier om te sê dat ek aanvaar is.

Ek het probeer om hulle 'n bietjie geld te gee om dankie te sê. Hulle het geweier. Hulle wou net 'n drukkie hê. En 'n paar woorde in Kalabries om nader te voel.

Daar het ek die waarde van ware geskenke verstaan: dié wat nie gekoop of verkoop kan word nie.

Die gids se afskeid

Ná drie dae het die gids aangekom. Sy het 'n uur lank met die drie vroue gepraat. Ek was buite. Ek het nie verstaan wat hulle sê nie. Dit was nie my saak nie. Dit was hulle taal, hulle wêreld, hulle wet.

In die houer, terwyl ek besig was om uit te trek, het die gids ingekom. Nuuskierig. Direk. Noords. Sy het my styf omhels. Sy het my gesoen. Haar vel was so wit soos melk. Haar oë was so blou soos die Augustus-lug.

Sy het my gevra om haar weg te neem. Sy sou enigiets gedoen het om uit daardie wêreld te kom.

Ek het met respek geglimlag. Ek kon nie. Ek moes nie.

Ek het haar net een belofte gelaat: “As jy iets nodig het, skryf vir my 'n brief. Ek sal jou help.” Sy het selfs die geld geweier. Sy was 'n pragtige vrou, maar eensaam. 'n Eensaamheid wat nie van ver af gesien kan word nie. 'n Eensaamheid wat die koue nie vergewe nie.

Die terugkeer huis toe

Ons het Nino gaan haal. Hy was in die wolke. Hy wou nie teruggaan nie. Maar ek het 'n afspraak met sy vrou gehad.

Hy het almal van sy drie dae vertel. Ek het stilgebly. Ek het nooit iets met die man gedeel nie. Net met papier.

En so, terwyl Nino na sy wêreld teruggekeer het, was ek reeds op pad na 'n ander. 'n Ander bestemming. 'n Ander ontmoeting.

Welkom.

Epiloog

Die Noorde vat jou nie: dit verander jou. En dit gee jou nooit

heel terug nie. Mans kom na die Noordpool op soek na lig, stilte, foto's, drome. Vroue bly om te oorleef.

Mans vertel wat hulle gesien het. Vroue swyg oor wat hulle beleef het.

Mans keer terug. Vroue bly. Hulle bly in die koue, in huise van sneeu, in stiltes wat niemand hoor nie. Hulle bly om gemeenskappe te onderhou wat hulle nie vier nie. Hulle bly om kinders, bejaardes, vreemdelinge te beskerm. Hulle bly onsigbaar.

Ek het net een herinnering van daar af saamgeneem: 'n pragtige, ongelooflik pragtige vrou, maar alleen. Nie in 'n romantiese sin nie. In 'n menslike sin. In 'n tragiese sin.

Besinning

Die Noorde maak nie die liggaam dood nie. Dit maak teenwoordigheid dood. En wat oorbly, is wit: 'n plek waar vroue terselfdertyd leef en verdwyn.

Daarom skryf ek. Want uiterste plekke vertel nie hulle eie storie nie. En dié wat deur hulle reis, kan nie die luukse bekostig om stil te bly nie.

Nie ek nie. Nie ek nie. My land het my gebaar, en die res van die wêreld verwelkom my nie as 'n gas nie, maar as een van die familie.

Uit die absolute witheid van die Noorde het ek afgedaal in die absolute verwarring van die Verenigde State.

VERENIGDE STATE VAN AMERIKA

Die Onmoontlike Opdrag

Om agttien jaar lank vir 'n Amerikaanse maatskappy te werk, gee jou iets wat geen ander maatskappy in die wêreld kan nie: 'n werkskultuur, prosedures, 'n duidelike missie en 'n stelsel van waardes wat nie teorie is nie – hulle is daaglikse praktyk. Hulle verduidelik dit nie aan jou nie; hulle bou dit vir jou. En hulle doen dit sonder om jou toestemming te vra.

Ek was in die kantoor in New York toe ek 'n werk aangebied is wat ek my nooit voorgestel het nie. Nie 'n bevordering nie. Nie 'n oorplasing nie. 'n Eksperiment.

'n Vertroulike program, geskep om 'n model van menslike verhoudings binne die Verenigde State te valideer. Hulle het nie bestuurders, sielkundiges of opleiers gekies nie. Hulle het mense met 'n sekere soort werklike ervaring gekies. En my naam het opgekom – al was ek agttien jaar lank in verkope. Hulle het nie na die rol gekyk nie: hulle het na die verstand gekyk.

Die toets was eenvoudig om te verduidelik en uiters moeilik om te voltooi:

besoek die 50 Amerikaanse state in een jaar, kies self die stede en bly minstens 'n week in elkeen.

Die laaste twee weke sou 'n gedwonge vakansie wees. Hulle sou al die uitgawes dek. Ek moes net leef, waarneem, verstaan en elke Maandag 'n verslag indien. 'n Menslike, droë, presiese verslag.

Ek het die kontrak geteken. Ek het die huis laat weet. Hulle het niks gevra nie. Hulle wou net weet of die maandelikse voorrade

aangekom het. Ek was op die punt om 'n jaar in Amerika aan te pak. Hulle het, soos altyd, die volgende maand aangepak.

Om aan die veilige kant te wees, is my salaris direk in my bankrekening in Italië inbetaal. Dit was 'n beleefde manier om vir my te sê: “Moenie iets doms doen nie. Leef met wat jy het. Kom ons kyk wie jy regtig is.”

Eers vyftien jaar later het ek toegang gekry tot my oorspronklike verslae, die ontledings en die materiaal wat hulle oor my versamel het. Hierdie boek is daaruit gebore. Ek het goedkeuring gekry om dit te publiseer, op een voorwaarde: noem nooit die maatskappy wat dit bestel het nie.

Dit maak nie saak nie. Hierdie storie gaan nie oor logo's nie. Dit gaan oor 'n man in 'n land wat onmoontlik is om te verstaan tensy jy dit self beleef.

Begin ek by die verste punt?

Die logiese keuse was om by die kante te begin, nie by die middel nie. Om twee eenvoudige redes:

1. Ek was vars van die eksperiment af: hoë helderheid, maksimum aandag.
2. Deur by die uiterste te begin, kon ek die koers regstel en die reis skoon afsluit.

Ek hoef nie in Boston of Chicago te begin nie. Ek moes by 'n grens begin. By 'n plek wat net op papier Amerika was.

Ek het Juneau gekies, die hoofstad van Alaska. Geïsoleer. Slegs per boot of vliegtuig bereikbaar. 'n Stad wat aan niemand behoort nie. Die perfekte plek om te begin.

Optimaliseer Hulpbronne

Voor ek vertrek het, het ek gedoen wat 'n Amerikaner bo alles respekteer: ek het my soos 'n professionele mens georganiseer, nie soos 'n toeris nie.

Ek het drie van die gewildste lugrederye gebel, dié met die grootste binnelandse netwerke. In minder as 'n uur het ek 'n boekie van vyftig binnelandse vlugte teen 60% afslag gekoop.

Geen tydsbeperkings nie. Geen dagbeperkings nie. Geen beperkings nie. Net een voorwaarde: gebruik hulle binne 'n jaar.

Ek het dieselfde gedoen met hotelgroepe, Uber-taxi's en motorhuurmaatskappye, en toe 'n behoorlike skedule van die etappes, die metodes, maar nie die tye nie, opgestel.

Ek was gereed.

Dit was my eerste ware sukses. Die eerste teken was dat ek geweet het hoe om te beweeg. Amerika beloon dié wat optree, nie dié wat wag nie.

Toe die maatskappy die transaksie sien, het hulle gedoen wat 'n Amerikaanse kultuur altyd doen: hulle het die betroubaarheid nagegaan.

Was ek in staat om 'n jaar van voortdurende beweging te hanteer? Was ek in staat om onverwagte gebeure, afstande en noodgevalle te hanteer? Was ek onafhanklik?

Daarom het ek voor my vertrek nog 'n deurslaggewende besonderheid gereël:

Ek het seker gemaak dat ek 'n maandelikse kredietlimiet van minstens \$100 000 op my kredietkaart het.

Dit was nie bedoel om bestee te word nie. Dit was bedoel om te bewys dat ons dit kon bestuur. Amerikaners dink so: as jy nie outonomie het nie, het jy nie vryheid nie. En as jy nie vryheid het nie, kan jy nie geëvalueer word nie.

Van daardie oomblik af was die program nie meer 'n opdrag nie. Dit was 'n missie.

EN NOU REIS ONS REGTIG

Alaska is net deur geografie deel van die Verenigde State. Dit is 'n ander wêreld.

Dit is die plek waar vroue spoorloos verdwyn. Waar 'n klagte nooit sy bestemming bereik nie. Waar stede bloot beskaafde eilande is in die middel van 'n wilde kontinent.

Juneau was my eerste toets: 'n hoofstad sonder paaie wat dit met die res van die land verbind. 'n Stuk Amerika wat nie soos Amerika voel nie.

Hier het ek iets begin verstaan: die reis sou nie geografies wees nie. Dit sou menslik wees.

BLOK 1 (Volume I)

Alabama – Alaska – Arizona – Arkansas – Kalifornië – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

BLOK 2 (Volume II)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

BLOK 3 (Volume III)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri
– Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey
– Nieu-Mexiko

BLOK 4 (Volume IV)

New York – Washington

BLOK 5 (Volume V)

Noord-Carolina – Noord-Dakota – Ohio – Oklahoma – Oregon –
Pennsilvanië – Rhode Island – Suid-Carolina

BLOK 6 (Volume VI)

Suid-Dakota – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginië –
Wes-Virginië – Wisconsin – Wyoming

SUID-DAKOTA

Suid-Dakota is 'n land van wind, ys en afstand. Dit is een van daardie plekke waar die natuur heers en die samelewing volg, dikwels agterna. Dit is 'n staat van grond, veeboerdery, inheemse Amerikaanse reservate, klein dorpies, geslote gemeenskappe, winters wat te lank duur en geleenthede wat vinnig eindig.

Hier leef die vrou tussen:

– enorme afsondering – verafgeleë dienste – uiterste klimaat – veeleisende gesinsrolle – minimale werk – verpletterde inheemse gemeenskappe – verborge plattelandse armoede

Suid-Dakota is nie boos nie. Dit is meedoënloos konkreet. En in die konkrete word vroue as vanselfsprekend aanvaar.

Die Vrou van die Lakota-reservaat – 38 jaar oud

oud

Pine Ridge is 'n oop wond. Uiterste armoede, werkloosheid, brose skole, verslawings en onverwerkte historiese trauma.

Alana, 38, 'n ma van vier, behoort tot die Oglala Lakota-nasie. Sy werk by 'n klein skool. Haar dag is 'n balanseertoertjie tussen gesin, werk, gemeenskap en voortdurende noodgevalle.

Baie dienste bestaan nie. Baie hulp kom nie aan nie. Baie mense leef met ou pyn en 'n onstabiele hede.

Haar afwesigheid is histories en polities:

die Staat het die reservaat gebou om 'n bevolking in te perk, nie om dit te ondersteun nie.

En die Lakota-vrou dra 'n las wat nie hare behoort te wees nie.

Die Boervrou van die Ooste – 52 jaar oud

In die oostelike deel van die staat is daar reusagtige plase. Onvoorspelbare weer, diere, masjinerie en rekeninge wat nooit heeltemal klop nie.

Julie woon en werk op een van hierdie plase. Sy “help” nie haar man nie: sy doen die helfte van die werk, indien nie meer nie.

– Bestuur diere – Bestuur trekkers – Hou rekeninge – Kook vir uitgebreide families – Hanteer klimaatnoodgevalle – Trotseer ysiges winters – Doen duisend dinge wat nooit in die balansstate verskyn nie

Haar afwesigheid is kultureel:

haar werk is noodsaaklik, maar word as “huishoudelik” beskryf. Huishoudelik, my gat: dit is landbouwerk, hard en voortdurend.

Die Kleindorpse Vrou – 44 jaar oud

In middelgroot stede van die Midde-Weste lyk die lewe stil, maar dit is ’n verterende stilte.

Karen woon in Rapid City. Sy werk as kassier by ’n groot supermark. Minimumloon, buigsame ure “weens sakebehoefes”, stygende koste, min alternatiewe.

Haar lewe bestaan uit:

– herhalende werk – lang afstande om af te lê – geen kulturele aktiwiteite nie – min vriendskappe, want mense hier leef in afsondering – ’n voortdurende gevoel van vasgevang wees

Haar afwesigheid is geografies en emosioneel:

daar is geen tekort aan dinge om te doen nie, alles anders ontbreek.

Die Vrou wat Gekom het om Oor te Begin – 31 jaar oud

Baie vroue kom na Suid-Dakota op soek na ’n bekostigbare plek om oor te begin. Lae huurgeld, stil strate, ’n illusie van vrede.

Emma is een van hulle. Sy kom van die Weskus, waar die lewe te duur was. Sy het gedink sy sal hier oorbegin.

Toe het sy die waarheid ontdek: – geen gemeenskap nie – geen ondersteuning nie – minimale werk – enorme eensaamheid – uitputtende winter – afstand van alles.

Haar afwesigheid is een van verhoudings:

sy het ruimte gevind, maar sy het nie lewe gevind nie.

Epiloog – Suid-Dakota

Suid-Dakota is 'n land van weerstand. En vroue is die eerstes om weerstand te bied en die laastes om erken te word.

Op inheemse reservate, op plase, in klein dorpies is haar lewe 'n balanseertoertjie sonder 'n veiligheidsnet: een misstap kan haar alles kos.

Dit is 'n staat wat vroue 'n enorme rol toevertrou en hulle dan alleen laat om dit te trotseer.

Besinning – Suid-Dakota

Die afwesigheid van vroue hier ontstaan nie uit direkte sosiale konflik nie. Dit ontstaan uit die som van drie faktore:

– ontsaglike en isolerende gebied – swaar en onopgeloste geskiedenis – rigiede en vanselfsprekende rolle

Vroue is onsigbaar omdat hul stryd as “normaal” gesien word. En dit is die probleem.

Hierdie hoofstuk maak een punt duidelik: Suid-Dakota is nie 'n plek waar vroue nie werk nie. Dit is 'n plek waar vroue harder as enigiemand anders werk en die minste erken word.

TENNESSEE

Tennessee is 'n staat van musiek, stof, berge, die Bible Belt, landerye, stede wat sukkel om modern te word, en 'n binneland wat nooit wil verander nie. Dit is 'n plek waar vroue vasgevang leef

tussen twee teenoorgestelde kragte: die stoot van moderniteit (Nashville, Memphis) en die muur van tradisie (al die res).

Stede groei. Die voorstede bly stagnant. Godsdiens betree die politiek, en die politiek betree die privaat lewe. En vroue vind hulself vasgevang tussen ou reëls, lae lone, skaars dienste en gemeenskappe wat te veel eis sonder om iets terug te gee.

Dit is 'n pragtige land om te besoek, maar ingewikkeld om in te woon.

Die Vrou van Nashville – 29 jaar oud

Nashville is die hoofstad van country-musiek, maar ook die hoofstad van illusies. Duisende jongmense kom aan om “groot te maak”, en beland in laagbetaalde werk, 'n harde naglewe en eindelose skofte.

Jessica werk as kelnerin in 'n kroeg waar opkomende kunstenaars elke aand optree. Sy werk skofte wat ná middernag strek, adem rook in, glimlag vir klante wat te veel praat, en gaan uitgeput huis toe.

Die stad praat oor musiek. Sy praat oor huurgeld.

Haar afwesigheid is ekonomies en kultureel:

sy is deel van die stelsel wat die droom aanvuur, maar sy het nie toegang tot die droom nie.

Die Afro-Amerikaanse Vrou van Memphis – 43

jaar oud

Memphis is 'n stad met 'n reusagtige siel: blues, soul, swart geskiedenis. Maar dit is ook een van die armste en mees ongelyke stede in Amerika.

Aisha werk by 'n laerskool in 'n moeilike buurt. Baie gesinne leef op die rand, en baie kinders kom aan met wonde wat onderwys alleen nie kan genees nie.

Sy hou alles bymekaar: – klaskwessies – afwesige gesinne – gebrek aan fondse – ingewikkelde buurt – totale verantwoordelikheid.

Haar afwesigheid is sosiaal en rassig:

sy staan in die middel van die gemeenskap, maar die Staat beskou haar net as deel van die skoolmasjien.

Die Plattelandse Vrou – 50 jaar oud

Buite Nashville en Memphis lê 'n harder Tennessee: arm dorpie, verspreide huise, winkels wat oopmaak en toemaak, fisieke arbeid, en kerke as die enigste instellings wat teenwoordig is.

Brenda woon in 'n klein dorpie in die suidelike Appaladiese Berge. Sy het daar grootgeword, het twee volwasse kinders, en 'n man wat met tussenposes werk.

Sy sorg vir alles: – huis – bejaarde ouers – boodskappe – onderhoud – af en toe skofte in 'n winkel.

Haar afwesigheid is geografies:

sy leef buite die kaart van geleenthede. Sy het geen alternatiewe nie. Sy het geen marges nie.

Die Vrou Vasgevang in Privaat Gesondheidsorg – 37

jaar oud

Tennessee het een van die slegste gesondheidstelsels vir onversekerdes. Onbekostigbare koste, min ondersteuning en baie

privaat hospitale.

Michelle werk as kliniekassistent. Elke dag sien sy pasiënte wat nie kan betaal nie, mense wat behandeling uitstel, en ma's wat te laat aankom.

Maar sy is ook in die middel: sy het minimale versekering, 'n onvoldoende salaris, persoonlike mediese skuld.

Haar afwesigheid is medies:

sy werk in die sorg, maar kan nie behandeling bekostig nie.

Epiloog – Tennessee

Tennessee is 'n staat wat aan die oppervlak verander, maar van binne rigied bly.

Groot stede lê nuwe ritmes op, plattelandse gebiede lê ou tradisies op. In die middel hou vroue alles bymekaar:

– brose gesinne – onsekere ekonomie – swak onderwys –
onbekostigbare gesondheidsorg – veroordelende godsdiens –
onvoldoende lone

Sy is oral teenwoordig, maar deur niemand erken nie.

Besinning – Tennessee

Die vroulike afwesigheid hier ontstaan uit 'n dubbele gewig: die gewig van die geskiedenis en die gewig van godsdiens.

Vroue leef tussen ou pligte en moderne probleme, sonder beskerming of skuiwergate.

Dit is 'n land waar vroulike veerkrag as vanselfsprekend aanvaar word, asof dit natuurlik, onvermydelik, voor die hand liggend is. Dit is dit nie.

Hierdie hoofstuk maak duidelik wat baie vermy om te sê: 'n vrou se krag is nie 'n verskoning om haar nie te gee wat sy verdien nie.

TEXAS

Texas is groot in elke opsig: gebied, geld, godsdiens, trots, teenstrydighede. Dit is een van die rykste state en terselfdertyd een van die mees ongelyke. 'n Ekonomiese kragstasie met 'n agteruitkykende politieke ingesteldheid. 'n Plek waar vroue moet oorleef te midde van:

– veeleisende wetgewing – rigiede gesinsrolle – onhanteerbare stede – eindelose voorstede – verborge plattelandse armoede – noodsaaklike maar geïgnoreerde immigranetegemeenskappe – stygende koste – gebrekkige beskerming

Texas verras jou as jy van buite af daarna kyk. Dit verras jou nie as jy dit van binne af beleef nie.

Die Latyns-Amerikaanse Vrou van Houston – 33 jaar oud

Houston is een van Amerika se mees diverse stede. Maar dit is ook een van die moeilikste vir dié aan die onderkant. Maribel kom van El Salvador. Sy werk by 'n sorgsentrum vir bejaardes. Die skofte is uitputtend, daar is min ondersteuning, en die verkeer vreet elke dag ure van jou lewe op.

Houston is reusagtig: enorme afstande, onbetroubare busse, uiterste weer. Om hier rond te kom, is 'n werk.

Maribel stuur geld na haar familie, maak haar kinders groot, verduur alles.

Haar afwesigheid is ekonomies en stedelik:

die stad gebruik haar, maar beskerm haar nie.

Die Wit Vrou van die Olievelde – 41 jaar oud

Oliestede is net oënskynlik ryk. Agter hulle lê verwoestende skofte, ongelukke, dwelms en brose gesinne.

Amy woon in Odessa. Haar man werk op die boorplatforms, verdwyn vir weke, en keer verwoes of opgewonde terug.

Sy doen alles: – kinders – huis – rekeninge – noodgevalle – uitgebreide familie – chaos – voortdurende spanning.

Die olierykdom bereik nooit haar hande nie.

Haar afwesigheid is industrieel:

Texas vier olie, maar nie dié wat die menslike koste daarvan dra nie.

Die Vrou sonder Gesondheidsbeskerming – 35 jaar oud

oud

Texas het uiters streng wette rakende vroue se gesondheidsorg. Toegang is moeilik, koste is hoog, en dienste is min. Vir baie vroue is die enigste opsie om klaar te kom.

Chelsea, 35, woon in Lubbock. Sy het 'n klerkwerk, maar haar versekering is minimaal, en elke ernstige mediese besoek word 'n skuld.

Sy het chroniese pyn wat sy ignoreer. Sy het toetse wat sy al jare lank uitstel. Sy is banger vir die rekening as vir die siekte.

Haar afwesigheid is sowel gesondheidsorg as polities:

die Staat beheer haar liggaam, maar genees dit nie.

Die Ongedokumenteerte Immigrantevrou – 28 jaar oud

oud

Carolina woon in San Antonio. Sy maak kantore en huise skoon. Kontant. Altyd kontant.

Die vrees is voortdurend: vir die polisie, vir immigrasie, vir uitbuitende werkgewers, vir veroordelende bure.

Sy het die vaardighede, die krag, die intelligensie, maar sy het geen regte nie. Vir die staat bestaan sy nie. Vir die stad is sy onmisbaar.

Haar afwesigheid is wetlik:

in Texas regeer die immigrantevrou hele sektore, maar niemand erken haar nie.

Epiloog – Texas

Texas is groot en teenstrydig: ryk en arm, modern en agterlik, magtig en meedoënloos.

Vroue dra die brose deel van die staat: – onhanteerbare stede – voorstede wat eindeloos uitstrek – olieplatforms – arm skole – oorvol huise – lae lone – beperkende wette.

Sy is oral teenwoordig, maar word as vervangbaar beskou.

Besinning – Texas

Die afwesigheid van vroue hier ontstaan uit die samesmelting van drie reuse-kragte: ekonomie, kultuur, politiek.

Texas is 'n plek waar vroue uit eie wil sterk moet wees. Waar vryheid aan mans belowe word en weerstand van vroue geëis word.

Dit is 'n staat wat vroue as pilare eis, maar hulle as vervangbare hulpbronne behandel.

Texas wis vroue nie uit nie: dit verswelg hulle.

UTAH

Utah is 'n paradoks. Mense sien dit as 'n perfekte staat: groot gesinne, stil stede, skouspelagtige berge, orde oral. Agter hierdie fasade lê enorme sosiale druk, veral op vroue. Die oorheersende teenwoordigheid van die Mormoonse Kerk skep rigiede rolle, presiese verwagtinge, 'n vroulike model wat moet wees:

– ma – vrou – opvoeder – altyd glimlaggend – altyd beskikbaar – nooit in konflik nie

En selfs dié wat nie deel van die godsdiens is nie, leef steeds onder daardie skaduwee.

Utah is veilig, ja. Maar nie so vry as wat dit lyk nie.

Die Mormoonse Vrou onder Druk – 31 jaar oud

Emily het in 'n tradisionele Mormoonse gemeenskap grootgeword. Op 22 getroud, het sy drie kinders gehad voordat sy dertig was. Haar lewe word deur presiese reëls beheer: diens, gesin, lojaliteit, orde, kalmte.

Van buite is sy onberispelik. Van binne is sy uitgeput.

Sy kan nie kla nie, sy kan nie om hulp vra nie, sy kan nie sê sy is moeg nie. Want “jy behoort nie moeg te wees nie.”

Haar afwesigheid is geestelik en kultureel:

haar innerlike word nie deur die stelsel voorsien nie, net die rol.

Die Nie-Godsdiensige Vrou wat Leef Teen die

Stroom – 39 jaar oud Sandra is nie Mormoon nie. Sy werk in bemarking. Sy het 'n dogter, is geskei, en leef volgens haar eie reëls. In Utah is dit genoeg om as “anders” beskou te word. Sosiale verhoudings is moeilik. Tradisionele gesinne sluit haar nie in nie, baie vriendskappe is oppervlakkig, en werkplekke is vol veroordeling.

Haar afwesigheid is sosiaal:

om buite die boks te wees, beteken om buite die kring te wees.

Die Latyns-Amerikaanse Immigrantevrou – 34 jaar oud

Utah het 'n enorme, dikwels onsigbare, Latyns-Amerikaanse bevolking. Ana werk in 'n voedselverpakkingsaanleg. Skofte van twaalf uur, koue omgewings, ysige hande, lae lone.

Die plaaslike gemeenskap is beleefd, ja, maar afsydig. Integrasie is minimaal. Dienste is min. Behuisingskoste styg elke jaar.

Ana leef om te werk en stuur geld na haar familie. Niks meer nie.

Haar afwesigheid is ekonomies en kultureel:

sy is deel van die staatsmasjinerie, maar die staat erken haar nie.

Die Vrou van die Bergdorpie – 50 jaar oud

In die bergagtige gebiede van Utah is die lewe pragtig om na te kyk, maar uiters hard om te leef.

Karen woon in 'n dorp van 2 000 mense. Sy werk by 'n skool en ry myle ver vir alles: die dokter, die supermark, die apteek.

Die gemeenskap is geslote. Eensaamheid is voortdurend. Winters is lank, koud en stil.

Haar afwesigheid is geografies:

die ruimte is enorm, maar haar lewe is 'n klein kamertjie sonder uitgange.

Epiloog – Utah

Utah is 'n staat wat 'n onberispelike beeld gebou het: gesin, orde, stabiliteit.

Alles waar. Maar agter die beeld is vroue wat rigiede stelsels in stand hou, sonder die reg op broosheid, keuses of marges.

Utah beskerm die vorm, nie die persoon nie.

Besinning – Utah

Die afwesigheid van vroue in Utah is nie uit konflik gebore nie. Dit kom uit sagte beheer, die soort wat jou met 'n glimlag vertel wat jy moet wees.

Hier moet die vrou perfek wees. Nie vry nie. Perfek.

Hierdie hoofstuk lê dit kaal: 'n plek kan veilig, skoon, netjies wees, en jou steeds die asem ontnem.

Utah straf vroue nie. Dit stuur hulle. En om te stuur, wanneer jy nie kan kies nie, is net nog 'n manier om uit te wis.

VERMONT

Vermont het woude, houthuise, eindelose sneeu, stil heuwels, klein dorpies waar almal almal ken. Dit is 'n progressiewe, vreedsame, veilige staat. Maar dit is ook afgesonder, duur, moeilik bereikbaar en rigied in sy stadige pas.

Die vrou dra drie verskillende situasies. – geografiese afsondering – onbekostigbare lewenskoste – gebrek aan werklike dienste

Dit is 'n staat wat homself as “rustig” verkoop, maar rustigheid is dikwels net die gevolg van die afwesigheid van alternatiewe.

Hier verdwyn die vrou nie omdat iemand haar uitwis nie. Sy verdwyn omdat niemand haar bereik nie.

Die Vrou wat Alleen in die Berge Woon – 47

jaar oud

Claire woon in 'n huis op 'n heuwel naby Montpelier. Dit is nie romantiese eensaamheid nie. Dit is werklike eensaamheid.

Winter: sneeu, donkerte, ysige paaie. Somer: afstand, niemand naby nie, geen onmiddellike hulp nie.

Sy doen alles self: – hout – motor – beplande inkopies – onderhoud – noodgevalle.

Dit voel soos vryheid. Dit is daaglikse oorlewing.

Haar afwesigheid is geografies:

die wêreld is te ver weg.

Die Vrou wat in Plaaslike Koöperasies Werk – 35

Jaar Vermont is lief vir die idee van “volhoubaarheid”.

Koöperasies, kort voorsieningskettings, plaaslike produkte.

Agter daardie beeld is onderbetaalde werk.

Emily werk vir ’n boerdery-koöperasie. Dit is uitdagende werk, koud, en met beskeie lone. Die lewenskoste is hemelhoog: huur, kos en petrol.

Die verhaal lui dat “Vermont ’n model is”. Vir haar is Vermont ’n brose ewewig wat enige maand kan ineenstort.

Haar afwesigheid is ekonomies:

die romantiese visie wis haar werklike inspanning uit.

Die Vrou wat ’n Gesin Onderhou met Nul

Ondersteuning – 39 jaar oud Sarah woon in Burlington. Twee kinders, ’n werk in ’n klein besigheid, en ’n eksman wat af en aan teenwoordig is.

Vermont is progressief, ja, maar dienste is stadig, skaars en ver. Skole sukkel, gesondheidsorg is duur, en finansiële hulp is minimaal.

Elke dag is daar ’n stil oorlog: om alles alleen te reël, oor ’n groot gebied te beweeg, noodgevalle sonder ’n veiligheidsnet te trotseer.

Haar afwesigheid is institusioneel:

die Staat praat baie oor ondersteuning, maar bied min.

Die Vrou wat die Stad Ontvlug en Haarself Mislei

Sy Begin Oor – 31 jaar oud Baie kom na Vermont op soek na vrede. Stil huise, natuur en 'n stadiger lewenspas.

Olivia het van Boston af gekom. Sy het gedink sy sal ewewig vind. Sy het die hoogte ingeskiete pryse, afsondering en min werksgeleenthede gevind. Die landskap is asemrowend. Maar as jy gemeenskap, dinamiek, geleentheid nodig het, is daar niks hier nie.

Haar afwesigheid is een van integrasie:

Vermont verwelkom, maar maak nie oop nie.

Epiloog – Vermont

Vermont is stilte, skoon lug, besinning. Maar dit is ook afstand, onbekostigbare koste, emosionele afsondering.

Vroue leef in die skeure van 'n staat wat net werk vir dié wat reeds baie het:

– geld – stabiliteit – verhoudings – gesondheid

Vir dié wat nie dit alles het nie, word die lewe hier 'n eensame en steil pad.

Besinning – Vermont

Die afwesigheid van vroue in Vermont is nie so duidelik soos in harder state nie. Dit is subtieler. Eleganter. Meer verborge.

Dit ontstaan uit drie faktore:

– die mite van eenvoud, wat moegheid uitwis – die koste van rustigheid, wat nie almal kan bekostig nie – emosionele afstand, wat dié in nood afsonder

Hierdie hoofstuk sê dit sonder filters: die natuur is nie genoeg beskerming nie. En stilte is nie altyd vrede nie. Soms is dit net 'n gebrek aan luister.

VIRGINIË

Virginië is 'n staat wat op twee vlakke bestaan: – die institusionele vlak (Washington DC is net 'n klipgooi ver) – die plattelandse vlak (Appalachië en agtergeblewe gebiede)

Dit is die bakermat van die Amerikaanse geskiedenis, maar dit is ook een van die plekke waar moderne ongelykhede die duidelikste sigbaar is: die weermag alomteenwoordig, burokrasie, rykdom wat in die Noorde gekonsentreer is, armoede in die Suidweste, dinamiese universiteitsdorpe en stagnante voorstede.

Die vrou hier staar drie fronte in die gesig:

– die gewig van instellings – die gewig van tradisies – die gewig van gebiedsverskille

Sy is 'n noodsaaklike teenwoordigheid in elke deel van die staat, maar sy word ingesuijg in die rol wat elke gebied van haar eis.

Die Ryk Vrou van die Noorde – 34 jaar oud

Noord-Virginië is die tuiste van Washington se werkers: amptenare, ontleders, federale werknemers en kontrakteurs.

Elena werk vir 'n maatskappy wat aan die regering gekoppel is. Goeie salaris, loopbaanvooruitsigte, onmoontlike lewe.

Die lewenskoste is uiters hoog: huurgeld buite beheer, verkeer wat ure verslind, en 'n uitputtende werkskedule.

Die vrou hier is nie arm nie. Sy is uitgeput.

Haar afwesigheid is professioneel:

almal soek haar om die strukture aan die gang te hou, maar niemand beskerm haar teen totale uitbranding nie.

Die Afro-Amerikaanse Vrou van Richmond – 39

jaar oud

Richmond is 'n stad wat steeds met een voet in sy geskiedenis leef: segregasie, onsigbare lyne wat woonbuurte verdeel, sukkelende skole, enorme ongelykhede.

Amina werk as verpleegster in 'n hospitaal. Harde skofte, moeilike pasiënte, 'n uitdagende buurt. Elke dag is 'n gejaag.

Richmond is 'n stad in hergeboorte, maar die hergeboorte kom altyd eerste in die wit gebiede.

Haar afwesigheid is rassig en sosiaal:

sy is die pilaar van die stelsel, maar bly onderaan die lys van prioriteite.

Die Plattelandse Vrou van Appalachië – 50 jaar oud

Buite die stede verander Virginië heeltemal. Leë strate, berge, verspreide huise, diepgewortelde armoede.

Linda woon naby Wise County. Sy werk in 'n winkel, versorg haar siek ma en bestuur die huishouding. Daar is geen gesondheidsorg naby nie, geen openbare vervoer nie en geen ekonomie nie.

Haar lewe rus heeltemal op haar skouers. Die gemeenskap is klein, maar nie sterk genoeg om almal te ondersteun nie.

Haar afwesigheid is geografies en struktureel:

sy leef waar die Staat nie kan uitkom nie.

Die Vrou van Charlottesville – 28 jaar oud

Charlottesville is 'n universiteitsdorp, jonk, intellektueel, progressief. Perfek op papier.

In die praktyk, nee.

Maya werk by 'n kafee naby die kampus. Hoë huurgeld, lae lone, chaotiese studentelewe, nul stabiliteit.

Hier is die kultuur ryk, maar die lewe nie.

Haar afwesigheid is ekonomies en kultureel:

sy is deel van die stad, maar nie deel van sy welstand nie.

Epiloog – Virginië

Virginië is 'n lappieskombers van identiteite wat nie aan mekaar koppel nie. Uiterste rykdom bo, uiterste armoede onder. Moderne stede aan die een kant, vergete Appalachië aan die ander.

Vroue leef op elke stukkie van hierdie mosaïek, maar niemand beskou hulle regtig as die protagoniste nie.

Sy is beweeglik wanneer dit nodig is, stilstaande wanneer dit die Staat pas, en altyd nuttig.

Besinning – Virginië

Die afwesigheid van vroue hier ontstaan uit die interne skeiding: verdeelde gebied, swaar geskiedenis, ongebalanseerde ekonomie.

Vroue is die gom wat dit alles bymekaarhou, maar die staat behandel hulle as deel van die landskap, nie as sosiale dryfkragte

nie.

Hierdie hoofstuk maak dit duidelik: Virginië groei, maar dit groei nie vir almal nie. En dié wat agtergelaat word, is meestal die vroue wat ondersteun, versorg en beskerm, terwyl niemand hulle beskerm nie.

WASHINGTON

Washington is nie 'n staat nie: dit is 'n enjin vermom as 'n perfekte landskap. Dié wat van buite daarna kyk, sien groenigheid, woude, water, Seattle met sy fotogeniese skyline. Dié wat dit van binne beleef, weet dat mag hier nie verklaar word nie: dit word uitgeoefen.

Dit is een van die min plekke in Amerika waar mag nie uit die politiek kom nie, maar uit tegnologie, koördinasie, kapitaal, wetenskaplike navorsing en infrastruktuur. Amazon, Microsoft, Boeing, die hawens van die Stille Oseaan, universiteite, biotegnologie, kunsmatige intelligensie, wêreldhandel. Die Weskus droom nie hier nie: dit voer hier uit.

Washington is 'n staat waar:

– 'n algoritme meer besluit as 'n burgemeester – 'n laboratorium meer geld beweeg as 'n hele county – 'n hawe 'n nasie kan laat stilstaan – 'n startup die toekoms kan verander – 'n navorser 'n wêreldmark kan beïnvloed – 'n bestuurder die pas van werkers in tien lande kan verander

Dit is mag. Die soort wat nie op TV verskyn nie. Die soort wat nie raas nie. Die soort wat in stilte bou en vernietig.

In hierdie scenario is vroue nie net ekstras nie. Hulle is die sentrale ratte, die breine, die strategieë, die bedrywighede, die

suiwer bevel. En hulle betaal 'n hoë prys: eensaamheid, uitbranding, voortdurende druk, loopbane wat jou insuig, privaat lewens wat verkrummel terwyl die wêreld die resultate toejuig. Washington vergewe nie die brose nie. Dit wag nie vir dié wat stadiger gaan nie. Dit beskerm nie dié wat val nie.

Dié aan die top weet dit beter as enigiemand. Enigiemand wat mag van naby gesien het – en hier kom jou reël vanself in – herken onmiddellik die verskil tussen skyn en invloed.

Want egte mag is nie toneelspel nie. Dit is verantwoordelikheid, risiko, selfbeheersing, en geen ruimte vir foute nie.

Dit is Washington: 'n hoëdruk-laboratorium van vroulike mag, waar die vroue wat regtig bevel voer nie tyd het om daaroor te praat nie. Hulle moet dit bestuur.

En hierdie hoofstuk is hul portret. Twee-en-twintig kunste om te wys wat dit beteken om aan die top te wees van 'n staat wat geen blaaskans gun nie.

GESAGHEBBENDE NOTA

“In daardie jare toe ek die Withuis besoek het in die era van Bill en Hillary Clinton – en ek was die eerste Kalabriër wat hulle ontmoet het – het hulle my altyd ‘Mr. Frega’ genoem. Ander, weens my verlede by Gillette, het my as ‘Blade-man’ geken. Twee name, dieselfde gewig: presisie, betroubaarheid, en geen vrees vir mag nie. Sodra jy sekere kamers gesien het, verstaan jy onmiddellik wie regtig in beheer is en wie net toneelspeel.”

Elena – Direkteur van KI-navorsing (Redmond, 43 jaar

oud

Mag: uikers hoog Prys: haar privaat lewe Elena koördineer tweehonderd navorsers. Algoritmes, etiek, befondsing, druk uit Washington, DC. Sy vind nie produkte uit nie: sy lê die grondslag vir die kommersiële kunsmatige intelligensie van die toekoms.

Haar hand is onsigbaar, maar oral teenwoordig. As een beleidslyn verander, verander 'n hele mark.

Sy werk 14 uur per dag, slaap min, en maak nooit foute nie.

Mag, ware mag, gee jou nie vryheid nie. Dit gee jou verantwoordelikhede wat geen normale mens kan dra nie.

Sara – VP Amazon Global Logistics (Seattle, 46 jaar

oud

Mag: Planetêre operasionele beheer Prys: Geen menslike ewewig nie

Duisende mense is van haar afhanklik. Hawens, vliegtuie, robotiese spilpunte, verspreidingsalgoritmes. Wanneer sy iets besluit, verander dit afleweringstye in veertien lande.

Hulle noem haar “die vrou wat die wêreld beweeg”. Sy lag nie veel nie. Sy het nie tyd nie.

Die mag hier is meedoënloos: jy maak nie twee keer 'n fout nie. Soms nie eens een keer nie.

Claudia – HUB Bioteχνologie (Bellevue, 39 jaar oud)

Mag: Genetika, beleggers, innoverende navorsing Prys: Chirurgiese eensaamheid Claudia lei 'n bioteχνologiemaatskappy wat op \$1 miljard gewaardeer word. Eksperimentele behandelings kan die manier verander waarop seldsame siektes behandel word.

Sy het verhoudings, vriendskappe, dele van haar lewe verloor. Sy het net een ding gewen: 'n visie wat almal vrees en respekteer.

Mag is nie geld nie. Mag is wanneer die wêreld op jou keuses wag.

Tanya – Direkteur van die Hawe van Seattle (50 jaar oud)

Mag: Globale Infrastruktuur Prys: Voortdurende Druk

Die hawe slaap nooit nie. Sy ook nie.

Houers, sekuriteit, verhoudings met Chinese, Koreaanse en Amerikaanse maatskappye. Mag is hier nie glansryk nie: dit is om chaos te bestuur.

As sy 'n fout maak, staan 'n hele kus stil.

Dit is die verskil tussen beeld en wese.

Melinda French Gates – Van Skoonmaakster tot

Globale Mag

Mag: Globale invloed op gesondheid, onderwys en gelykheid. Prys: 'n Simbool word sonder om op te hou mens wees.

Die waarheid, NANDO, is dit: Melinda is nie in mag gebore nie. Sy het klein werkies gedoen, selfs skoonmaak, om vir haar studie aan Duke te betaal. Sy het 'n normale gesin gehad, nul rykdom, nul magsnetwerke. Alles het saamgekom: – 'n moeilike graad – 'n eerste werk by Microsoft toe dit nog 'n klein maatskappy was – interne groei deur verdienste – 'n filantropiese visie wat vandag miljarde beweeg.

Vandag sit sy aan die tafels waar besluite geneem word: – globale inentings – beleid oor vroue se gesondheid – die reg op onderwys

– strategiese beleggings – VN-programme.

Ware mag. Nie die soort wat jy in flitse sien nie. Die soort wat lewens verander.

En dis juis hoekom haar storie so belangrik is: omdat dit van onder af begin en styg tot waar min vroue in die wêreld uitkom.

Naomi – Hoof van Sekuriteit, Big Tech (Seattle, 45

jaar oud

Mag: Globale sekuriteit, kuber-intelligensie Prys: Professionele paranoia

Naomi slaap nooit regtig nie. Sy bestuur die digitale sekuriteit van een van die tegnologiereuse van die Weskus. Sy besluit oor protokolle, voorsien aanvalle, blokkeer indringings en bestuur krisis.

Sy het 'n groep van seshonderd mense. Enige oomblik kan iets gebeur.

Ware mag = verantwoordelikheid wat jou hart breek. Want wanneer sy 'n fout maak, kom banke, hospitale en regerings stadig tot stilstand.

Niemand sien haar nie. Maar almal gebruik die wêreld wat sy beskerm.

Jennifer – FB Microsoft Cloud (Redmond, 51 jaar

oud

Mag: globale syfers, strategieë, beleggings Prys: geen geestelike blaaskans nie

Sy bestuur miljarde asof dit reëls in 'n notaboek is. Sy is een van daardie mense wat aandele, markte en vennootskappe kan beweeg.

Sy het 'n gedugte vermoë: sy sien die risiko voor ander.

Hulle noem haar “die vrou met die vaste hand”. Sonder haar sou die hele wolkbedryf nie so sterk wees soos vandag nie.

Die koste? 'n Brein wat nooit stop nie. En 'n liggaam wat al jare lank om rus smeek.

Mei Ling – Uitvoerende Bestuurder by Google Deepmind (Seattle

Hub, 38 jaar oud)

Mag: Gevorderde KI-navorsing Prys: Afsondering binne die elite

Mei Ling is 'n wonderkind, maar sy word daarvoor betaal. Sy is 'n kindgenie, gegradueer aan MIT, toe gevorderde KI. Nou lei sy een van die mees gevreesde en gerespekteerde groepe in die bedryf.

Sy sien die wêreld as 'n gevorderde algoritme: spoed, presisie, visie.

Maar haar sosiale lewe is 'n woestyn. Haar eensaamheid is eweredig aan haar talent. Mag bou, maar skei. Isabelle – Direkteur van Bedrywigheide van die Gates Foundation (Seattle, 47 jaar oud)

Mag: Globale Invloed Prys: Bevrore Emosies Isabelle praat nie veel nie. Sy organiseer. Sy bereken. Sy versprei fondse na hospitale, entstowwe, skole en programme vir vroue. Sy is nie 'n bekende gesig nie. Sy is die logistieke brein agter miljarde dollars. Werk saam met regerings, NRO's, wetenskaplikes, ministers. Wanneer jy op hierdie vlak is, het jy geen vriende nie, jy het net

lêers. Haar menslikheid bly verborge vir beskerming. Carla –
Bevelvoerder van die Kuswag PNW (Tacoma, 44

jaar oud

Mag: See, Redding, Federale Operasies Prys: Uitgeputte Liggaam
Carla voer bevel oor spanne wat storms, skepe, onwettige
smokkelhandel, noodgevalle trotseer. Sy is 'n vrou van staal,
gerespekteer selfs deur mans wat niemand respekteer nie. Sy het
lewens gered, omgewingsrampe bestuur, nagoperasies in ruwe see
gelei. Die mag hier is fisiek. Vuil. Eg.

Die prys? Haar liggaam is vol onsigbare littekens.

Andrea – Hoofingenieursbeampte Boeing

Lugvaart (Everett, 49 jaar oud)

Mag: Wêreldlugvaart Prys: Om die veiligheid van miljoene mense
op jou skouers te dra

Andrea ontwerp lugvaartoplossings. Wanneer sy 'n komponent
onderteken, vlieg daardie komponent oor die hele planeet. Sy is
een van die baie min vroue wat ingenieurspanne van daardie
kaliber lei.

Sy het 'n gesag wat nie skreeu nie. Sy het 'n blik wat evalueer, nie
aarsel nie. Sy het die senuwees van iemand wat nie 'n enkele skroef
verkeerd kan kry nie.

Die prys? Die voortdurende, stil vrees wat net dié in beheer ken.

Sofia – Direkteur van die Noodafdeling, UW

Mediese Dienste (Seattle, 52 jaar oud)

Mag: werklike gesondheidsorg, besluite wat lewens red of vernietig
Prys: verteerde siel

Sofia is die een wat 'n hospitaal aan die gang hou wanneer chaos uitbreek. Sy werk nie in estetiese medisyne nie. Sy werk oral waar bloed, oordosisse, ongelukke, psigiatriese krisis en uiterste armoede opduik.

Die mag hier is meedoënloos: besluit nou, nie môre nie. En sy besluit. Elke dag. Al twintig jaar lank.

Die prys? Niks verras haar meer nie. En dit is, vir 'n mens, duur.

Haruni – Direkteur van Sekuriteit van die Hawe van Tacoma &

Handel (45 jaar oud)

Mag: Internasionale handel en sekuriteit Prys: Om onder voortdurende geopolitieke druk te leef

Haruni is die vrou wat praat met: – FBI– Vloot– Japannese maatskappye– Koreaanse maatskappye– Interne koördinasie– Federale agentskappe.

Sy bestuur wettige verkeer, kontroles, skeepsveiligheid en internasionale oudits. Sy beheer 'n deel van die ketting wat die Weskus onderhou.

Die koste? Geen rustige nag nie. Elke skip wat binnekom, is 'n persoonlike verantwoordelikheid.

Zhen – HTB van 'n Fintech van biljoene dollars

platform (Bellevue, 36 jaar oud)

Mag: werklike geld, transaksies, stelsels wat nie mag val nie Prys: etiek wat swaarder weeg as geld

Zhen het nie tyd vir die sosiale media se verhaal van “vroue in tegnologie” nie. Sy is tegnologie.

Sy bestuur risikovrye finansiële stelsels. Sy beweeg elke minuut miljoene. Sy het ’n tegniese mag wat selfs die uitvoerende leierskap oorheers. Hulle noem dit “die stil staking”: wanneer sy praat, verander besluite.

Die prys? ’n Etiek wat elke dag teen die kompromieë van ander beskerm moet word.

Miriam – Hoof van die Eenheid vir Digitale Misdaad, Washington

State Patrol (ouderdom 40)

Mag: Onsigbare ondersoeke Prys: Om elke dag menslike duisternis te sien

Miriam voer bevel oor ’n eenheid waarvan niemand weet nie, maar wat almal vrees. Kubermisdaad, pedofilie, internasionale bedrog, digitale geweld, gesteelde identiteite. Sy is die een wat stelsels binnedring, vind, herwin en ontmantel.

Ware operasionele mag. Dit is nie glansryk nie. Dit is nodig.

Die koste? Haar verstand veg gevegte wat niemand behoort te sien nie.

Laila – Direkteur van Globale Wolk- & KI-strategieë

(Seattle, 48 jaar oud)

Mag: bepaal die tegnologiese reëls van die toekoms Prys: om in 'n voortdurende geestelike oorlog te leef

Laila is nie 'n bestuurder nie. Sy is 'n argitek van digitale ekosisteme. Sy praat met regerings, multinasionale maatskappye en instellings. Sy skryf beleid wat globale standaarde sal word. Sy het 'n kantoor wat op die meer uitkyk, maar haar verstand woon op 'n ander planeet. Ware mag is dit: om die pad te bepaal voordat die wêreld verstaan waarheen dit gaan.

Die prys? Daar is geen pouse nie. Daar is geen “daarna” nie. Daar is geen normaliteit nie.

Rachel – Bestuurder van Ruimtevervaardigingsbedrywighe

(Kent, 44 jaar oud) Mag: Privaat ruimtebedryf Prys: Om kontak met die lewe op Aarde te verloor

Rachel lei die bedrywighe van 'n maatskappy wat komponente vir wentelbaanvoertuie vervaardig: satelliete, modules, sensors.

Wanneer iets nie werk nie, bel hulle haar om drie-uur in die oggend. Wanneer alles werk, noem niemand haar nie.

Mag in die ruimte is wreed: een fout verbrand \$400 miljoen in 'n sekonde.

Sy weet dit. En sy leef elke dag op daardie rand.

Noor – Direkteur van die Staat se Energiebeleid

Departement (Olympia, 51 jaar oud) Mag: besluit oor die lot van 'n hele staat se energie. Prys: om deur alle drukgroepe gehaat te word.

Noor is 'n vrou wat dokumente onderteken wat die klimaat, vervoer, die prys van die rekening, die industriële lewe verander.

Omgewingsbewustes beskou haar as te stadig. Nywerhede beskou haar as te streng. Politici vrees haar omdat sy die kwessies beter ken as hulle. Burokratiese mag op hoë vlak is onsigbaar vir die media, maar dis waar alles besluit word.

Noor voer bevel sonder om so te lyk. Die prys? Om die perfekte teiken te wees.

Helena – Hoof van Digitale Bedrywighe van die Staat

Regering (Olympia, 46 jaar oud)

Mag: infrastruktuur, data, openbare dienste
Prys: om 'n hele staat met 'n te klein groep te moet beskerm

Helena koördineer kritieke stelsels: digitale identiteit, infrastruktuur, gesondheidsdienste, skoolnetwerke, noodgevalle.

Sy weet dat 'n aanval op haar stelsel chaos vir miljoene mense sou beteken. Haar foon skakel nooit af nie. Nooit.

Sy is 'n vrou wat aan die “grys kant van mag” werk: nóg polities nóg privaat. Die een wat niemand sien nie, maar waarvan alles afhang.

Die prys? 'n Voortdurende gevoel van onsekerheid.

Dana – Senior Waagkapitalis, \$3 miljard onder

bestuur (Seattle, 42 jaar oud)

Mag: besluit wie in die wêreld van startups lewe en wie sterf
Prys: om 'n masjien te word wat min voel en te veel evalueer

Dana belê in tegnologiemaatskappye. Sy hoof net “NEE” te sê om ’n projek te vernietig. Sy hoof net “JA” te sê om vyftig werksgeleenthede te skep. Sy het die chirurgiese koelheid van iemand wat talent sien en dit sonder emosie evalueer. Sy is die teenpool van entrepreneuriese romantiek.

Die mag van kapitaal is eenvoudig: wie geld het, regeer die toekoms van ander.

Sy doen dit sonder om te bewo. Die prys? Emosies bly buite die kantoor. Altyd.

Epiloog – Washington

Washington is ’n staat wat nie net funksioneer nie: dit voer bevel. Dit doen dit nie met slagspreuke of konferensies nie, maar met die hande wat tegnologie, koördinasie, navorsing en infrastruktuur beweeg. En binne hierdie stelsel vra vroue nie vir ’n plek nie: hulle neem dit.

Hulle is dié wat algoritmes, hospitale, hawens, energie, ruimte, sekuriteit, kapitaal bestuur. Hulle het geen tyd om oor hulself te praat nie, en ook geen belang daarby om gehou te word nie.

Hul mag is nie luidrugtig nie. Dit is struktureel. Dit is verborge in kodes, kontrakte, standaarde en protokolle. Dit is die mag wat besluit sonder om gefotografeer te word.

Washington is nie in ’n sagte staat nie. Dit is ’n ingewikkelde meganisme wat dié verteer wat nie kan byhou nie. En die vroue wat op daardie hoogte weerstand bied, is nie simbole nie. Hulle is pilare.

Hierdie hoofstuk wys dit: ware mag bestaan, en hier het dit ’n vroulike gesig.

Besinning – Washington

Vroue se mag in Washington kom nie uit vriendelikheid nie, maar uit bekwaamheid. Dit kom nie uit “om vroue ’n stem te gee” nie, maar uit die feit dat baie vroue hier breine het wat hele sektore kan verskuif.

Washington is ’n staat waar dit wat tel, is wat jy kan doen, nie wat jy sê jy is nie. En die vroue wat hierdie omgewing oorheers, betaal ’n uiters hoë prys: eensaamheid, oorprestasie, privaat lewens wat tot hakies verminder is, identiteite gebou op resultate, nie op emosie nie.

Mag, egte mag, is nie ’n prys nie. Dit is ’n las. En dié wat dit regtig dra, kla nie. Hulle hou dit vol. En hulle betaal elke dag vir die verskil tussen skyn en belangrikheid.

In hierdie staat is daar geen ruimte vir “amper” nie. Óf jy bly op peil, óf hulle verteer jou.

Die vroue van Washington is op peil. En dikwels oortref hulle dit.

Die Skrywer se Brief

Ek het mag van naby beleef, selfs voordat ek besef het dat ek eendag daaroor sou skryf. In die Withuis, toe Bill en Hillary Clinton die middelpunt van die wêreld was, het hulle my “Mr. Frega” genoem. Die eerste Kalabriër wat hulle ontmoet het. Ander, weens my verlede by Gillette, het my “Blade-man” genoem: ’n snyer, ’n afronder, ’n man wat nooit ’n lyn mis nie.

Sedertdien het mag my nie beïndruk nie. Ek herken dit. Ek meet dit. Ek weet wanneer dit eg is en wanneer dit net teater is. In Washington is teaters nutteloos. Hier is mag so konkreet soos die staal van hawens, so vinnig soos bedieners, so broos soos ’n swak

gekalibreerde algoritme, so duur soos 'n besluit wat nie omgekeer kan word nie.

En die vroue wat dit op hul skouers dra, onthou 'n eenvoudige ding: mag is nie 'n voorreg nie. Dit is 'n verantwoordelikheid. En dié wat dit regtig het, sê dit nie: hulle wys dit.

WES-VIRGINIË

Wes-Virinië is een van die mees gewonde plekke in Amerika. Dit is berge, myne, opioïede, werkloosheid, afgesonderde kerke, brose skole, gebroke gesinne. Dit is een van die state wat alles verloor het: sy nywerhede, sy jongmense, sy gesondheid, sy vertrouwe.

Hier leef die vrou nie: sy hou die puin vas.

Die Vrou van die Geslote Myne – 53 jaar oud

Hele dorpe het van steenkool geleef. Toe het hulle alles gesluit. Die mense het gebly, maar die werk nie.

Linda was die vrou van 'n mynwerker. Nou leef sy van twee klein werkies, 'n man met longsiekte, en 'n seun wat oorlede is.

Haar afwesigheid is industrieel: die Staat het die hele sektor laat vaar en dit aan vroue oorgelaat om op te tel wat oorbly.

Die Vrou in die Opioïedkrisis – 37 jaar oud

Wes-Virinië is die episentrum van Amerika se opioïedverwoesting. Emily het haar suster verloor, haar broer is in herstel, en haar man is verskeur tussen verslawing en gesonde verstand.

Sy werk by 'n gemeenskapsentrum en sien elke dag wat die res van die land ignoreer.

Haar afwesigheid is sowel medies as polities: sy is die slagoffer van 'n stelsel wat 'n geslag vernietig het.

Die Vrou van die Diep Appaladiese Berge – 44 jaar oud

Isolerende berge, strate sonder straatligte, onmoontlike afstande.

Karen woon in 'n dorpie van sewehonderd mense. Skole is arm, gesondheidsorg is ver, en die ekonomie is stagnant.

Haar lewe is so stil soos die landskap. En niemand sien haar nie.

Haar afwesigheid is geografies.

Die Vrou wat Onderrig waar Niemand Wil nie – 29

jaar oud

Jong onderwysers is hier uiters skaars. Megan het gebly omdat niemand anders wou nie.

Sy het klasse met getraumatiseerde kinders, brose gesinne en nul hulpbronne. Dit is suiwer moed, maar die stelsel beloon haar nie.

Haar afwesigheid is institusioneel: die Staat vra alles van haar en gee niks terug nie.

Epiloog – Wes-Virginië

Wes-Virginië is 'n wrede herinnering: wanneer 'n ekonomie val, val 'n hele samelewing.

Die vrou het die enigste pilaar gebly. Maar een pilaar is nie genoeg om 'n berg te dra nie.

Besinning – Wes-Virginië

Die afwesigheid van vroue hier spruit uit verlating. Geen ander land is so laat verrot nie. En vroue betaal die hoogste prys: sorg, oorlewing, stilte, tradisies wat soos hokke vasknel.

Hier is weerstand nie 'n deug nie. Dit is 'n noodsaaklikheid.

WISCONSIN

Wisconsin is 'n geografiese en emosionele paradoks: 'n landbou- en nywerheidstaat, rigied en sag, uitgestrek en verstikkend. Bier, melk, fabrieke, woude, bevrore mere. Welgestelde universiteite, leë platteland, stede wat sukkel om asem te haal. Hier verdwyn vroue nie: hulle word genormaliseer, asof die las van oorlewing by die geboortekontrak ingesluit is.

Die Melkboervrou – 45 jaar oud

Wisconsin is melk. Maar agter elke gelling is daar rûe wat knak, knieë wat skreeu, lewens wat al dekades lank nie 'n Sondag gehad het nie.

Sarah word om 04:00 wakker. Nie uit deug nie: uit noodsaak. Koeie om te melk, masjiene wat nie foute vergewe nie, nimmereindigende burokrasie, sneeu wat paaie en optimisme uitwis. Baie mans het ineengestort toe landbou opgehou het om 'n werk te wees en in 'n dodelike lotery verander het. En vroue? Hulle het die roer oorgeneem sonder dat hulle ooit kaptein genoem is.

Sarah se afwesigheid is landboukundig, sistemies en wreed.

Sy doen alles. Sy hou die familiebesigheid aan die gang. Tog bestaan sy sosiaal nie, sy is 'n spook wat inkomste genereer.

Die Vrou van Milwaukee – 34 jaar oud

Milwaukee is 'n oop wond: 'n harde, ongelyke, gestratifiseerde stad. Die hoogte ingeskiete armoedesyfers, verlate skole en gewetenlose geweld.

Jasmine werk by 'n skool sonder genoeg onderwysers, befondsing en 'n toekoms. Sy het twee kinders en 'n lewensmaat wat net daar is wanneer hy nie nodig is nie. Elke oggend gaan sy deur woonbuurte waar niemand oor drome praat nie: hier is die fokus om die week te oorleef.

Haar afwesigheid is stedelik.

Die stad gebruik en verteer haar. Dit beskryf haar as “sterk”, 'n belediging vermom as 'n kompliment.

Die Fabrieksvrou – 51 jaar oud

Wisconsin se nywerheid is nie meer die een wat eens stabiliteit en aftrede belowe het nie. Vandag is dit 'n spel van roulette langer skofte, gedwonge oortyd, en lone wat daal terwyl die lewenskoste styg.

Maria is 'n veteraan van die produksielyn: verslete polse, 'n beskadigde rug, nul marges. Sy herhaal dieselfde gebaar duisende kere, asof haar liggaam 'n uitruilbare masjien is.

Haar afwesigheid is industrieel.

Dit is die onsigbaarheid van die werker wat alles aan die gang hou sonder dat iemand haar in amptelike toesprake noem.

Die Vrou van die Koue Noorde – 57 jaar oud

Noord-Wisconsin is 'n ander planeet: eindelose woude, stil mere onder meters ys, eensaamheid wat nie jou toestemming vra nie.

Karen woon in 'n kajuit naby Superior. Die sneeu hou 'n halwe jaar aan. Afstande is 'n straf: myle se leë paaie skei alles van die beskawing. Hier verdwyn vroue nie: hulle los stadig op, soos damp in die koue.

Haar afwesigheid is klimaatsgebonde en geografies.

Niemand sien haar nie, want niemand kom daar uit nie.

Epiloog – Wisconsin

Die staat funksioneer. Fabrieke draai. Plase produseer. Stede weerstaan die skok. En altyd, agter elke stuk van hierdie onsekere ewewig, is daar 'n vrou wat die vuil, stil werk doen.

Maar niemand sê dit nie. Nie omdat daar enige kwaadwilligheid is nie. Want dit is so geriefliker.

Besinning – Wisconsin

Die afwesigheid hier spruit uit 'n giftige dogma: “die vrou van die Midde-Weste is van nature sterk.” 'n Gerieflike verhaal vir dié wat nie die prys van daardie krag wil sien nie. Dit is nie deug nie. Dit is nie genetiese talent nie. Haar oorlewing word as morele plig vermom.

En wanneer oorlewing 'n gewoonte word, hou die lewe op om lewe te wees.

WYOMING

Wyoming is 'n leegte wat asemhaal. 'n Land van skerp gekartelde berge, eindelose prêries, 'n nimmereindigende wind, vrylopende perde, olieputte, vragmotors, steenkool en afstand. Hier is ruimte nie 'n begrip nie: dit is 'n krag wat jou vorm.

Dit is die staat met die kleinste bevolking in Amerika. En een van die vyandigste vir vroue. Want hier word die lewe nie bespreek nie: dit word getrotseer. Dit is fisiek, daaglik, totaal. En daar is geen beskerming wat jy nie self kan bou nie.

Die Plaasvrou – 49 jaar oud

Kim woon op 'n plaas so groot soos 'n county. Haar dae is 'n warrelwind van noodgevalle: saals, diere, geboortes om drie-uur in die oggend, heinings wat deur die wind geskeur is, roofdiere, kniediep sneeu.

Werk sy soos 'n man? Nee. Sy werk harder as die meeste mans. Want terwyl hulle een keer breek en ineenstort, breek sy tien keer en gaan voort.

Maar in die oë van die wêreld is sy nie 'n persoon nie: sy is 'n landboufunksie, 'n operasionele element van eiendom, 'n vanselfsprekende teenwoordigheid.

Haar afwesigheid is landboukundig, struktureel, genormaliseer.

Die Olie- & Gasvrou – 37 jaar oud

Alex is gedompel in die sagte hel van Amerikaanse energie. Onmoontlike skofte, moordende koue, manlik-oorheersde omgewings waar grappe meer sny as lemme. Sy is bekwaam, helderdenkend en voorbereid. Baie meer as baie wat meer as sy verdien. Respek kom na haar in paaielemente, soos 'n guns. Die res is stilte, insinuasies en inspanning. Professioneel, fisiek en sielkundig.

Haar afwesigheid is industrieel en seksueel:

sy is nie onsigbaar omdat sy onbekwaam is nie, maar omdat sy te bekwaam is op 'n plek wat haar nie wil erken nie.

Die Vrou van Klein Dorpies – 55 jaar oud

Hier is die dorpe nie dorpe nie: hulle is weerstandsentrus van tweehonderd–driehonderd inwoners. 'n Kerk, 'n winkel, twee paaie, 'n deeltydse sheriff.

Linda doen alles wat die gemeenskap aan die gang hou: bankwerk, apteek, vrywilligerswerk, kruideniersinkopies vir bejaardes, kinderoppas, noodgevalle, komitees, begrafnisse, ondersteuning, teenwoordigheid.

Sy is die menslike meganisme wat verhoed dat mikrogemeenskappe ineenstort.

Tog sien niemand haar nie. Haar bestaan word as vanselfsprekend aanvaar, outomaties, asof dit die rol is wat in die handleiding geskryf staan.

Haar afwesigheid is burgerlik: fundamenteel, maar onerken.

Die Vrou van die Nasionale Parke – 32 jaar oud

Yellowstone, Grand Teton, gebiede wat almal dink hulle ken, maar wat niemand regtig ken nie.

Sy is 'n veldwagter, 'n gids, 'n bioloog en 'n analitiese mens. Sy hoor diere se geluide voordat hulle aankom. Sy kan spore, die terrein en noodgevalle lees. Sy het werklike mag oor die landskap, maar sy het geen gemeenskap nie. Sy leef in afsondering soos iemand wat 'n onsigbare grens bewoon: te veel natuur om deel van die beskawing te voel, te veel verantwoordelikheid om haarself broosheid te veroorloof.

Haar afwesigheid is professioneel en geografies:

sy is daar, deurslaggewend, maar ver van alles.

Epiloog – Wyoming

Wyoming is fel mooi, asemrowend mooi en lewensgevaarlik hard.

Vroue word hier nie geïgnoreer nie: hulle word in die landskap opgeneem.

Die wind dra hulle stuk vir stuk weg, afstand put hulle uit, eensaamheid kerf hulle soos vulkaniese klip. En aan die einde weet hulle nie meer waar die vrou begin en die gebied eindig nie.

Besinning – Wyoming

Die vroulike afwesigheid hier ontstaan uit die natuur self: ruimte, koue, stilte, afsondering.

Die vrou word deel van die gebied, asof sy geen behoefte aan regte, beskerming, 'n netwerk of gemeenskap het nie.

Maar dit is presies die teenoorgestelde. Juis omdat sy in die hardste deel van Amerika leef, het sy meer beskerming nodig as ander.

En in plaas daarvan word van haar gevra om rots te word. Om landskap te word. Om sonder 'n geluid te verdwyn.

Ferdinando Frega